

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 3. Quando & quomodo animæ iudice[n]tur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

27
Quatuor
obiec-
tiones.

Dices Primò : Anima in Purgatorio non videtur Deum, nec amant necessariò : ergo possunt peccare. Patet consequentia, quia hæc est ratio, cur Beati non possint peccare.

Secundò, Illæ animæ fugiunt pœnas, quas tamen Deus vult illas pati : ergo peccant.

Tertiò, Adhuc sunt in via, cum nondum comprehenderit : ergo possunt mereri & demereri.

Quartò, D. Augustinus dubitat, an adhuc afficiantur rebus terrenis inordinatè. Vide illum libro 21. de Ciuit. cap. 26.

Soluuntur.

Respondeo ad Primum : Etsi illæ animæ non videant Deum, nec etiam amant necessariò quoad exercitium actus, ac proinde nec ab intrinseco sint impeccabiles, sicut Beati; ab intrinseco tamen habent, quòd peccare nequeant, nempe à diuinâ protectione : *Infortun enim anime in manu Dei sunt, & non tanget eos tormentum mortis*: Sap. 3. quòd fit, vt nullos etiam motus prauos sentiant.

Ad Secundum : Abhorrent à pœnis quatenus sunt contrariæ naturæ, sicut & Dominus abhorruit; quæ fuga non est peccatum, sed naturalis & innoxius motus. Amant tamen quodam modo suas pœnas, quatenus à diuinâ iustitiâ infliguntur; quia amant diuinam iustitiam, seseque resignant ad patiendum id, quòd Deus vult eas pati.

Ad Tertium : Non sunt amplius in via, si statum merendi spectes; sed sunt in termino, etsi nondum præmium acceperint : sicut transacto tempore certaminis non potest aliquid cursu, vel luctâ obtineri, quamuis præmia nondum sint distributa.

Ad Quartum : Certum est, in illis nullos amplius esse inordinatos affectus & motus erga res humanas : nam clarè vident istarum rerum vanitatem & noxam. Quòd probatur, quia alioquin essent in illis verè tentationes & incitamenta peccandi, quæ D. Augustinus negat in illis esse post hanc vitam : patet c. 14. de Prædestinatione Sanctorum. Possunt tamen secum deferre aliquas prauas affectiones habituales, sed illæ mox per contrarios motus corriguntur, vt alibi dictum.

DVBIVM II.

Virum anime iste sint certa de sua salute?

28
Quidam
negant.

LVtherus artic. 38. vult quasdam saltem esse incertas. Idem etiâ tenuerunt quidam Catholici, eò quòd existimarent, omne peccatum ex natura sua esse mortiferum, & mereri mortem æternam, solumque esse veniale ex misericordia Dei.

Veterior sententia affirmat.

Sed omnino tenendum est, esse certas de salute sua. Probatur Primò : Quia contraria sententia est damnata, primùm quidem à Leone X. in Lutero, deinde à Pio V. & Gregorio XIII.

Secundò : Quia Concilium Florentinum definit, eas animas quæ habent culpam letalem, statim damnari : atqui illæ animæ quæ sunt in Purgatorio, vident se non esse damnatas : ergo agnoscunt se non habere culpam letalem : præterea certò norunt ex fide, eum qui non habet culpam letalem vel originalem, post hanc vitam non posse damnari : ergo certæ sunt, quòd non possint damnari. Quòd autem videant se non esse damnatas, Probatur : quia vident se non blasphemare Deum, quòd est damnatorum, sed amare & laudare illum, ac patienter ferre supplicia.

Tertiò : Quia in Canone Ecclesia dicit, eas dormire in somno pacis, & quiescere in Christo, vbi per somnum & quietem significatur illa securitas & solatium, quòd habent ex certitudine suæ salutis. Quòd si essent incertæ, essent inquietissima, summeque anxia.

Quartò : Quia sciunt qualia sint opera quæ fecerunt, bona an mala, venialia an mortifera : ergo sciunt se non posse damnari. Antecedens patet Ecclesiastici 11. vers. 29. *In fine hominis denudatio operum ipsius*; id est, cuius in fine denudantur opera sua; quòd etiam est necessarium, vt intelligant, quàm iusta sit retributio. Denique, quia certum est, eas statim post mortem iudicari.

Dices : Si animæ illæ sint certæ de sua salute, cur orat Ecclesia, vt Deus liberet eas de pœnis inferni, de profundo lacu, & ne absorbeat eas tartarus, nec cadant in obscurum?

Respondeo : Ecclesia solùm intendit his verbis orare, vt à pœnis Purgatorij liberentur. Vtatur autem tali modo loquendi, quasi animæ illæ essent in periculo damnationis; tum ad excitandum maiorem affectum in fidelibus ad orandum pro illis; tum etiam, quia representat diem obitus. Sicuti in Aduentu Ecclesia sic orat, ac si Christus iam deberet nasci, *Rorate cali desuper, & nubes pluat iustitiam*. Quòd etiam facit in alijs Festis : representat enim illa mysteria, vt præsentia vel instantia, ad affectum excitandum. Tamen non intendit aliud, quàm vt fructus natiuitatis, passionis, & aliorum mysteriorum nobis applicetur. Pari modo hic non intendit aliud, quàm vt animæ liberentur à pœnis, eo modo, quo liberari possunt; nempe vt non detineantur, vel certè vt mitius cum illis agatur.

Quid velit Ecclesia certo modo orans pro defunctis.

DVBIVM III.

Quando, & quomodo anima iudicentur?

Respondeo & Dico Primò : Iudicantur in primo instanti, quo sunt separatæ à corpore, vel certè post primum instans mortis, si tale instans detur.

29
Iudicantur in primo instanti quæ separatæ sunt à corpore.

Probatur Primò : Quia nulla est ratio, cur hoc iudicium differatur. Neque enim credibile est, animas in cælum ante Christi conspectum deduci, vt ibi iudicentur (alioquin enim postea deberent redire è cælo ad supplicia.) Præterea, hoc iudicium fit in instanti; nam nihil est aliud, quàm locutio quædam spiritalis, quâ Deus, vel Christus ipse vt homo, manifestat animæ spiritaliter suam sententiam; quæ manifestatio fit per spiritallem locutionem, quam nulla locorum intercapendo potest impedire.

Probatur Secundò : Ecclesiastici 11. vers. 28. *Facile est coram Deo in die obitus retribuere unicuique vias suas*. Hic significatur, in ipso momento obitus (id enim significat, *in die obitus*,) animas iudicari, ipsque præmia vel supplicia à Deo iudice decerni. Illud enim, *Facile*, non significat, Deum facile posse, si velit, sed absolute tribuere : si enim non tribueret de facto, non rectè Sapiens hoc argumento hortaretur homines ad benefaciendum.

Dices : Interdum animæ videntur iudicari ante mortem, Colligitur ex Gregorio Dialog. lib. 4.

Dddd ij cap. 38.

Obiectio, quod aliqui ante, aliqui diu post mortem iudicantur.

cap. 38. vbi dicit quendam Chrysaorium ante mortem vidisse damnationis suae sententiam. Similia refert Beda lib. 5. Hist. Angl. cap. 14. & 15. Interdum videtur differri iudicium aliquamdiu post mortem, vt patet de isto Doctore, cuius fit mentio in vita S. Brunonis.

Soluitur;

Respondeo: Nunquam iudicantur ante mortem, quia nondum sunt in termino; vnde possunt mutari. Permittit tamen interdum Deus, vt propter peccata sua incidant in desperationem, & tunc videantur sibi damnati. Post mortem autem non differtur sententia, nisi sint excitandi ad vitam: & credibile est, Doctorem illum ab initio iudicatum fuisse, quamuis per huiusmodi interualla ad hominum instructionem sic apparuerit.

30 An hoc iudicium fiat à Christo vt homine,

Dico Secundò: Etsi non sit certum, vtrum Christus vt homo sententiam ferat: valde tamen est probabile quòd Christus post suam resurrectionem, vel etiam post instans suae mortis, hanc sententiam ferre cepit.

Prior Pars Probat: Nam Scripturae, quibus Christus dicitur *Iudex viuorum & mortuorum*, facile possunt de iudicio generali intelligi: & ante Christi Incarnationem etiam particulare iudicium in morte cuiusque exercebatur, idque per solam diuinitatem.

Alter Pars Probat: *Data est mihi omnis potestas in caelo & in terra*: ad quam potestatem videtur maximè pertinere potestas iudiciaria. Quòd autem statim hanc cepit exercere post mortem, ex eo confirmari potest, quod animas Patrum beatas effecerit.

31 Credibile est in iudicio particulari ab animabus Christum videri.

Dico Tertio: Vtrum animae, dum iudicantur, Christum videant, est etiam incertum. Probabile tamen est videre; quia id facile fieri potest; & valde est consentaneum, vt cernant suum Iudicem, vel ad solatium, vel ad terrorem. Tenet hoc Innocentius III. de Contemptu mundi lib. 2. cap. 43. Quamuis non sit credibile, quòd omnibus appareat in forma Crucifixi, vt ipse existimat.

32 Animae sanctae deferuntur ab Angelis.

Dico Quarto: Latè sententià, si anima est omnino pura, statim deducitur ad caelos ab Angelis; vt colligitur Luca 16. vbi anima Lazari dicitur *portari ab Angelis in sinum Abrahae*. Idem significatur in precibus Ecclesiae, quae morientibus recitari solent. Posset tamen anima facile per se ad caelum euolare; quia lumine gloriae illustrata non valet à dæmone impediri.

Impia à dæmonibus

Quòd si anima sit impia, statim rapitur à dæmonibus, tanquam iustitiae diuinae ministris, ad inferos; sponte enim nunquam eò concederet. Vide Cyrill. orat. *De exitu animae*.

Purgandae deducuntur ab Angelis.

Si est purganda, probabile est, sponte quidem concedere ad locum supplicij, eò quòd intelligat eam esse Dei voluntatem: valde tamen credibile est, ab Angelis eò deduci, saltem à suo Custode, qui eam soletur; vt colligere est ex multis visionibus apud Bedam, & alios.

D V B I V M I V.

Vtrum anima possint egredi è suis receptaculis?

33 Dico Primò: E caelo posse egredi animas Beatorum. Docet expressè B. Hieronymus Dialogo contra Vigilantium: *si Agnus vbique, ergo & hi qui cum Agno sunt, vbique esse credendi sunt.*

Et cum diabolus ac dæmones toto vagentur in orbe, & Anima Beatorum celeritate nimia vbique praesentes sint, Martyres post effusionem sanguinis sui arcu operientur inclusi, & inde exire non poterunt? Nec obstat quòd D. Augustinus lib. De cura pro mortuis habenda cap. 13. contrarium sentire videatur: quia loquitur iuxta naturam cursum, vt D. Thomas illum exponit in 4. dist. 45. quaest. 1. art. 1. quaestiuicula 3. nempe, quia earum status multum discrepat à statu viuicium in corpore; vnde postulat, vt rebus viuicium non intersint, saltem crebro: neque aliud argumenta D. Augustini probant.

Vtrum autem aliqua anima in caelo existens aliquando reuocata sit ad hanc vitam mortalem, dubium est. Quidam affirmant propter historiam aliquam, quam refert S. Gregorius lib. 1. Dialog. cap. 10. de quodam Marcello viro bono reuocato ad vitam à B. Fortunato Episcopo.

Sed probabilius videtur contrarium cum Soto dist. 45. quaest. 1. art. 4. Tum, quia visio beatifica est vita aeterna, quae non potest vnquam abrumpi, praesertim in caelo, quod aeternae vitae propriè est destinatum. Cur enim datur vita aeterna, si statim debet auferri, & reuerti ad vitam mortalem? Tum, quia summi boni iam possessi detractio censeretur merito, non beneficium, sed ingens tormentum; eum tamen excitatio ad vitam sit beneficium. Tum denique, quia non omnes essent securae de bono quòd obtinent, si inde possent ad vitam reuocari.

Ad locum Gregorij Respondeo: Solùm ibi dici, Marcello in locum bonum deductum fuisse. Quòd autem Gregorius addit, *illum non perdidisse locum, quem acceperat*; sic intellige: quia postea à bene viuendo consecutus est meliorem.

Dico Secundò: E Purgatorio sine singulari Dei dispensatione ante debitam expiationem egredi non possunt. Ratio est, quia sunt ibi iussu Dei tanquam in carcere. Interdum tamen Dei permisso egrediuntur, vt viuorum suffragia implorent; vt constat plurimis exemplis. Interdum etiam ex Purgatorio sunt excitatae ad vitam: nam Prophetae & Christus Dominus excitantur multos fideles, qui ante Christi mortem erant vel in Purgatorio, vel in Limbo. Apostoli quoque & reliqui Sancti multos alios excitant, & quibus credibile est multos in Purgatorio fuisse.

Notandum autem: Esse valde credibile, omnes istos fuisse confirmatos in gratia per omnem vitam, ita vt non possent amplius à salute excidere. Docet Sotus dist. 45. quaest. 2. artic. 1. & quaest. 1. artic. 4. Ratio est, quia alioqui maximo suo incommodo fuissent excitati, quia erant certi suae salutis, quam certitudinem amississent.

Dico Tertio: Ex inferno non possunt vllò modo egredi sine singulari dispositione Dei; quae tamen aliquando quibusdam concessa est, vt hominibus ad terrorem, & vitae emendationem apparerent: vt multis exemplis constat.

Vtrum autem aliqua anima ab inferno sint reuocata, quaestio est. Quidam affirmant ob exemplum quòd refert Gregorius lib. 1. Dialog. cap. 12. & quia ex probatis Auctoribus constat, multos Ethnicos esse ad vitam reuocatos: vt patet de filio praefecti Sempronij, qui à diabolo necatus fuerat, quòd vellet S. Agnetem violare, quem ipsa virgo à morte excitauit, vt refert Ambrosius serm. 90.

Vtrum